

การเจ็บป่วยเรื้อรังเป็นภาวะการเจ็บป่วยที่รักษาไม่หายขาด ผู้ป่วยไม่สามารถกลับคืนสู่สภาพปกติได้ และจำเป็นต้องได้รับการดูแลรักษาอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต ซึ่งผู้ป่วยเรื้อรังจะมีปัญหาภาวะโรคร่วมอย่างน้อยหนึ่งโรค ซึ่งส่งผลกระทบต่อผู้ป่วยในด้านการรักษา หนึ่งในนั้น คือภาวะซึมเศร้า ดังนั้นจึงควรต้องมีการประเมินและคัดกรองภาวะซึมเศร้าในขณะที่ทำให้การดูแลผู้ป่วยกลุ่มนี้

การศึกษานี้เป็นการศึกษาเชิงพรรณนา มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาภาวะซึมเศร้าในผู้ป่วยเรื้อรัง ในโรงพยาบาลไพศาล จังหวัดนครสวรรค์ โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างจากผู้ป่วยเรื้อรังที่มารับบริการในคลินิกเบาหวาน และคลินิกความดันโลหิตสูง โรงพยาบาลไพศาล จังหวัดนครสวรรค์ จำนวน 575 ราย ระหว่างเดือน เมษายน ถึงพฤษภาคม 2549 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือแบบสอบถามซึ่งประกอบด้วย 2 ส่วน ได้แก่ ข้อมูลพื้นฐานส่วนบุคคล และแบบประเมินภาวะซึมเศร้าของเบ็ค (BDI-1A) (Beck, 1967) แปลเป็นภาษาไทยโดย มุกดา ศรีรงค์ (2522) ซึ่งได้รับการตรวจสอบค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาคได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.84 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา

ผลการศึกษาครั้งนี้ เมื่อพิจารณาเป็นรายโรคพบว่าในผู้ป่วยเบาหวานมีภาวะอารมณ์ปกติร้อยละ 30.34 ภาวะซึมเศร้าระดับน้อยร้อยละ 30.34 ภาวะซึมเศร้าระดับปานกลางร้อยละ 13.10 ภาวะซึมเศร้าระดับมากร้อยละ 17.58 และภาวะซึมเศร้าระดับรุนแรง ร้อยละ 8.64 และในผู้ป่วยความดันโลหิตสูงมีภาวะอารมณ์ปกติร้อยละ 36.84 ภาวะซึมเศร้าระดับน้อยร้อยละ 19.65 ภาวะซึมเศร้าระดับปานกลางร้อยละ 8.77 ภาวะซึมเศร้าระดับมากร้อยละ 24.91 และภาวะซึมเศร้าระดับรุนแรงร้อยละ 9.83

ผลการศึกษาครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า ผู้ป่วยเรื้อรังที่ศึกษาในโรคเบาหวานและโรคความดันโลหิตสูง มีปัญหาภาวะซึมเศร้า ซึ่งพยาบาลและบุคลากรในทีมสุขภาพควรจัดให้มีโปรแกรมในการช่วยเหลือผู้ป่วยเรื้อรังที่มีภาวะซึมเศร้าในระดับน้อยและระดับปานกลางและผู้ที่มีภาวะซึมเศร้าในระดับมากและระดับรุนแรง ควรได้รับการส่งต่อเพื่อรับการรักษาที่เหมาะสมต่อไป

Chronic illness is an incurable and irreversible illness and may require a lifetime of supervision and care. Patients with a chronic illness have problems with at least one co-morbidity which affects their treatment plan. One is depression, thus assessment and screening for depression should be implemented while giving care to these patients.

This descriptive study aimed to examine the level of depression in patients with a chronic illness at Phaisalee hospital, Nakhon Sawan province. The study samples consisted of 575 patients receiving services at the chronic illness clinic at Phaisalee hospital, Nakhon Sawan province; namely the diabetic mellitus clinic and the hypertension clinic during April to May, 2006. The study instrument used was a questionnaire that consisted of 2 parts; the demographic data, and the Beck Depression Inventory (BDI-IA) (Beck, 1967) translated into Thai by Mookda Sriyong (1979). The reliability obtained by Cronbach's alpha coefficient was 0.84. Data were analyzed using descriptive statistics.

The results in diabetic mellitus patients revealed that 30.34% were in normal range, 30.34% were at minimal depression range, 13.10% were at mild-moderate depression range, 17.58% were at moderate-severe depression range and 8.64% were at severe depression range. In hypertension patients, the study revealed that 36.84% were at normal range, 19.65% were at minimal depression range, 8.77% were at mild-moderate depression range, 24.91% were at moderate-severe depression range and 9.83% were at severe depression range.

The results of this study indicate that the patients with chronic illness; diabetic mellitus patients and hypertension patients developed depression. This study suggests that nurses including health care providers need to develop a program to support these patients who have minimal depression and mild-moderate depression. Those who reported moderate-severe depression and severe depression need to be referred to a specialist for further appropriate treatment.